P. III 185

Prețul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

P. 12274

Corespondență internațională pentru studiul problemei jidovești

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană

Nr. III/20 — Editura în Frankfurt/Main — 15 Octomvrie 1942

K/0075

Cuprinsul:

1. Jidovii exploatează în Elveția dreptul de azil. — 2. Problema jidovească în spațiul sud-est european. — 3. Se poate rezolva problema jidovească pe plan religios? Răspunsul unui jidov. — 4. Primele simptome antibolșevice la Leningrad. — 5. Laval, președintele consiliului de miniștri francez, și problema jidovească. — 6. Recenzie.

1. Jidovii exploatează în Elveția dreptul de azil

Recentele măsuri luate de Franța împotriva jidovilor, par a-i crea guvernului elvețian din ce în ce mai multe dificultăți, atât interne cât și externe. In timpul ultimelor luni o mulțime de familii jidovești au trecut frontiera franceză, oploșindu-se în Elveția. In calitatea lor de refugiați, dânșii au și început să exploateze dreptul elvețian de azil, crezând că astfel s'ar putea eschiva dela măsurile care se iau pas cu pas și cu deosebit succes în întreaga Europă în vederea rezolvării problemei jidovești. In ciuda violentei campanii duse de către cercurile jidovești și jidovite de pretutindeni ca și de presa anglo-saxonă în sprijinul acestor jidovi, guvernul elvețian pare a fi hotărît să stăvilească năvala acestui nou puhoiu de elemente străine și indezirabile. Interpretarea pe care guvernul elvețian i-o dă dreptului de azil, nu se potrivește deci de loc cu cea pe care i-o dau cercurile jidovo-masonice ca și aderenții Internaționalei marxiste din Elveția.

BIBLIOTECA ... Universitară ...

Nici nu mai încape îndoială că numai copleşită de această influenţă a iudaismului, diplomaţia anglo-saxonă exercită o apreciabilă presiune asupra guvernului elveţian, spre a-l face să nu pună pe viitor nici un fel de piedici jidovilor ce se refugiază din Franţa. Este interesant de amintit faptul că unele cercuri care susţin politica guvernului, fără să fie prietene ale Puterilor Axei, şi-au dat seama de pericolul intern şi extern pe care l-ar putea prezenta pentru comunitatea elveţiană un nou aflux jidovesc. In numărul său din Septemvrie 1942, organul Asociaţiei patrioţilor elveţieni scrie următoarele:

„Dacă vorbim de apărarea naţională şi de siguranţa Confederaţiei, nu ni-i îngăduit să facem abstracţie de primejdia internă şi externă pe care a prezentat-o înainte vreme şi o prezintă încă şi astăzi pentru ţara noastră problema emigranţilor. Ar fi de dorit ca autorităţile competente să nu cedeze presiunii anumitor cercuri pentru care problemele statului constitue doar o piedecă în calea marilor lor interese personale. In aceste împrejurări se simte lipsa unor măsuri energice, deoarece nu sunt în joc numai probleme de ordin economic, ci înseşi interesele culturale şi politice ale ţării."

De sigur că această atitudine a Asociaţiei patrioţilor elveţieni faţă de problema imigraţiei jidoveşti, este dictată în primul rând de considerente oportuniste. De lucrul acesta nu trebue să ne mai îndoim. De reţinut este totuşi faptul că această declaraţie recunoaşte adevărul că imigraţia jidovească nu prezintă un pericol numai pentru viaţa economică şi politică, ci chiar şi pentru cea culturală, ceea ce nu poate să aibă ca urmare decât înstrăinarea însăşi a fiinţei neamului. Asociaţia patrioţilor elveţieni, poate chiar fără să-şi fi dat seama, a atacat miezul problemei jidoveşti în întreg ansamblul ei. Vedem deci din acest fapt că până şi o asociaţie, — despre care n'am putea spune că e antiiudaică ci doar numai că nu stă sub influenţă jidovească —, se vede nevoită ca, din dragoste de ţară şi neam, să dea semnalul de alarmă şi să ia atitudine împotriva jidovilor.

E de sigur un fapt cât se poate de îmbucurător că guvernul elveţian, înţelege să dea în interesul poporului său o deosebită atenţie problemei infiltraţiei jidoveşti şi că se străduieşte să-i ţină în frâu pe jidovii care vor să exploateze dreptul elveţian de azil.

(Serviciul Mondial)

2. Problema jidovească în spaţiul sud-est european

In trecutul lor atât de zbuciumat, popoarele sud-est europene şi-au dat adesea seama de primejdia jidovească şi după vremuri şi împrejurări s'au şi împotrivit invaziei elementelor jidoveşti în viaţa lor naţională. Cu toată această reacţiune împotriva lor, jidanilor le reuşise totuşi să exercite o atât de importantă influenţă asupra vieţii economice, politice şi culturale a acestor popoare, încât ajunseseră la un moment dat să le stăpânească aproape în întregime. Tinerele forţe care izbutiseră să se ridice pe ici pe colo din păturile sănătoase ale acestor popoare şi care au pornit o luptă de un eroism impresionant împotriva iudaismului internaţional, fuseseră combătute cu o nemaipomenită vehemenţă şi cu toate mijloacele imaginabile de coaliţia iudeo-francmasonă şi ţinute astfel departe de frânele conducerii. Ba pe alocurea, cum s'a întâmplat în România, acest tineret eroic a trebuit să plătească cu zguduitoare jertfe de sânge această îndrăzneală şi acest curaj al său. A trebuit să birue mai întâi mişcarea fascistă şi cea naţional-socialistă şi să pornească războiul hotărîtor împotriva iudaismului internaţional şi tuturor celor ce stăteau în calea liber-

tăţii popoarelor europene, ca să poată răzbate apoi şi celelalte mişcări naţionaliste. Biruinţa acestora a adus după sine, ca o consecinţă directă, îndepărtarea pojghiţei străine care se întinsese pe deasupra tuturor acestor popoare şi ameninţa să le zugrume. Astfel a sosit şi pentru popoarele sud-est europene timpul în care, eliberate fiind de teribila presiune a iudaismului internaţional, să poată respira şi organiza viaţa după voia şi trebuinţele lor proprii.

Marile victorii repurtate de armata germană şi aliaţii ei în campania de dărâmare a bolşevismului au contribuit într'o foarte largă măsură la înteţirea curentului antiiudaic şi'n ţările sud-est europene. Datorită idealismului şi muncii neistovite a tineretului naţionalist, acest curent e în continuă creştere. Aceasta a făcut ca guvernele diferitelor ţări sud-est europene să ia o serie de importante măsuri care constitue o preţioasă contribuţie la rezolvarea definitivă a problemei jidoveşti. Astfel printre primele măsuri care — exceptând Turcia — au fost luate în toate ţările sud-est europene, pentru a pune capăt dominaţiei iudaice, notăm următoarele:

Disolvarea tuturor asociaţiilor jidoveşti şi a lojelor francmasonice, cât şi confiscarea întregii lor averi;

exproprierea întregii proprietăţi jidoveşti agricole şi urbane, atât particulare cât şi acele aparţinând comunităţilor jidoveşti, şi etatizarea întreprinderilor jidoveşti;

eliminarea jidanilor din cele mai de seamă ramuri de activitate;

introducerea muncii obligatorii pentru jidani;

limitarea şi stricta supraveghere a activităţii lor sociale.

Pe lângă aceste măsuri generale care au fost luate în timpul din urmă în toate ţările sud-est europene, în unele din ele au mai fost luate şi alte măsuri importante împotriva dominaţiei jidoveşti. Astfel România a introdus munca obligatorie pentru toţi jidanii între 18—50 de ani şi a extins această obligaţie şi asupra jidanilor cu studii academice. In acelaşi timp Ministerul de Interne al României face cunoscut că jidanii care se vor eschiva dela prestarea muncii lor obligatorii se fac vinovaţi de sabotaj şi vor fi internaţi într'un lagăr din Transnistria. La fel vor fi duşi în Transnistria şi jidanii care înmagazinează cantităţi de alimente mai mari decât cele îngăduite de dispoziţiunile şi ordonanţele în vigoare.

La rândul său guvernul bulgar a luat şi el o serie de foarte importante măsuri antiiudaice. Astfel până la data de 15 Septemvrie jidanii sunt obligaţi să aplice la intrările caselor lor steaua jidovească, pe care începând cu data de 29 Septemvrie trebue s'o poarte şi ei înşişi. Apoi jidanii care poartă nume bulgăreşti sunt obligaţi ca până la data de 1 Noemvrie să-şi schimbe numele într'unul jidovesc. Servitorii de naţionalitate bulgară care se află în serviciul jidanilor trebue să fie concediaţi din aceste servicii până la data de 17 Septemvrie. Jidanii care potrivit noilor dispoziţiuni n'au voie să continue a-şi exercita meseria lor, sunt obligaţi să-şi lichideze întreprinderile până la data de 29 Septemvrie. O măsură dintre cele mai de seamă e şi acea prin care jidanii sunt obligaţi să-şi depuie până la data de 12 Septemvrie tot numerarul la Banca Naţională a Bulgariei. Din acest numerar li se va achita lunar numai suma de care au nevoie pentru traiu.

Deosebit de îmbucurător e de sigur şi faptul că şi Turcia a luat în timpul din urmă diferite măsuri pentru îndepărtarea jidanilor din viaţa sa etnică. Astfel funcţionarii şi redactorii oficiului „Agence Anatolie" au fost concediaţi încă în luna Mai din funcţiunile ce le ocupau. Pe lângă aceasta guvernul turc

a mai dispus şi eliminarea tuturor jidanilor din funcţiunile ce le ocupaseră în diferite ministere. Unele ministere au luat dispoziţiunea ca în viitor să nu se mai facă comenzi decât la întreprinderi care nu stau nici într'un fel sub dominaţie jidovească.

Toate aceste măsuri au provocat o atât de mare panică printre jidanii Turciei, încât mulţi dintre ei îşi vând în grabă proprietăţile, ca să poată emigra cât de curând. Numeroşi jidani au şi părăsit de acum Turcia, luând calea Palestinei.

Deşi principiile rasiste n'au răzbătut încă în întregime în legislaţiile antiiudaice ale ţărilor sud-est europene, totuşi faptul acesta, care nu marchează decât prima fază a soluţionării problemei jidoveşti, nu va contribui întru nimic la schimbarea destinului neamului lui Iuda.

Oricât s'ar sbate jidanii să ocolească prin corupţie şi toate celelalte şiretlicuri legile antiiudaice ale acestor ţări şi indiferent în ce măsură le-ar şi reuşi o asemenea ocolire, oricât de mare ar fi numărul celora cărora le-ar reuşi ca, prin documente falsificate şi martori improvizaţi, să fie introduşi în categoria jidanilor privilegiaţi şi deci exceptaţi dela aplicarea legilor antiiudaice, în orice măsură ar încuraja şi practica ei şi acum sabotajul, corupţia şi toate celelalte şarlatanisme specifice neamului lor, oricât ar îndrăzni ei ca — după cum se petrec lucrurile în România — punând la grea încercare până şi răbdarea proverbială a acestui vrednic şi viteaz popor, să-şi continue a-şi creşte şi acum tineretul prin prelegeri talmudice în vechiul lor spirit destructiv şi chiar să-şi deschidă un colegiu de învăţământ superior pentru studenţii lor, oricât de neobrăzat ar fi tupeul lor de a oficia şi acum în templele lor servicii divine pentru comemorarea morţii Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria sau chiar şi pentru prosperitatea poporului român şi biruinţa glorioasei armate române, şi chiar dacă — precum au făcut-o cu prilejul aniversării intrării României în războiu — ar cânta acum cu o voce şi mai puternică Imnul Naţional Român de cum au cântat Internaţionala în Iunie 1940 la intrarea trupelor sovietice în Basarabia şi Bucovina de Nord, şi sfidând cu neruşinare condiţiunile de viaţă de azi ar înmagazina oricât de multe alimente pe cale ilegală şi s'ar îmbuiba cu ele ca'n vremuri de mare belşug, oricât de mult ar persista ei şi'n vremuri ca cele de azi în această atitudine a lor neobrăzată şi lipsită de cea mai elementară prudenţă — soarta lor nu vor putea-o schimba cu nimic! Căci nu încape nici o îndoială că popoarele sud-est europene vor purta ele înseşi şi cât de curând grijă de aceasta!

(Serviciul Mondial)

3. Se poate rezolva problema jidovească pe plan religios? Răspunsul unui jidov

Pretutindeni unde există jidovi există şi problema jidovească. Acest adevăr a fost recunoscut de însuşi jidovul Bernard Lazare în cartea sa „L'Antisémitisme" în care printre altele spune: „Cauza antisemitismului rezidă în însuşi Israel şi nu în cei cel l-au combătut."

Atât în Franţa cât şi în celelalte ţări problema jidovească a luat naştere din momentul în care a început infiltraţia jidovească. Astfel de când trăiesc pe pământul francez jidovi, — începând cu vremea episcopului Agobard, a lui Ludovic cel Sfânt, a lui Filip cel Frumos pentru a ajunge la Drumont sau chiar la Darquier de Pellepoix, actualul comisar pentru problema jidovească —, de atunci există în Franţa şi o problemă jidovească. Deşi acestei probleme nu i s'a dat întotdeauna importanţa cuvenită, totuşi n'au lipsit niciodată încercările de a o soluţiona. Din nefericire, cei ce au căutat înainte vreme să soluţioneze problema jidovească, au pornit aproape pretutindeni dela premisa falsă că această problemă e de natură religioasă. Drept aceea unii înclinau a crede că această problemă s'ar putea rezolva dacă jidovii ar fi siliţi să-şi părăsească credinţa lor mozaică şi să treacă la creştinism; credeau deci că prin botez un jidov poate să-şi schimbe fiinţa sa lăuntrică.

Fireşte că tot jidovii au fost cei dintâi interesaţi să aşeze această problemă pe o bază greşită, căci ei au fost aceia care s'au străduit mereu să imprime acestei probleme un caracter religios.

Fireşte că pe această bază, popoarele n'au putut face nici un pas înainte în rezolvarea problemei jidoveşti, necum să-i dea o soluţie definitivă. Să amintim doar în treacăt de încercările nereuşite ale Spaniei care prin edictul din 30 Martie 1492 a vrut să rezolve problema jidovească pe plan religios. Prin acest edict jidovii fuseseră siliţi sau să treacă la creştinism sau să părăsească ţara. Fireşte că jidovii care au trecut la creştinism, cunoscuţi sub numele de jidovi marani sau creştini improvizaţi, nu s'au gândit câtuşi de puţin să renunţe la legea lor. Şi la urma urmei chiar dacă ar fi vrut s'o facă, adică să se smulgă din comunitatea jidovească, n'ar fi reuşit deoarece problema jidovească este în primul rând o problemă rasială şi nicidecum una de ordin religios. Pe scurt, jidovimea a împins această problemă pe planul unei orientări false, bucurându-se în această tentativă a ei până şi de sprijinul bisericii.

In Franţa, mai cu seamă începând cu anul 1789, problema jidovească a fost privită mereu din punctul de vedere religios. Aspectul politic şi mai cu seamă cel rasial a fost cu totul ignorat.

Cele ce urmează constitue o nouă dovadă că problema jidovească este înainte de toate o problemă rasială şi politică.

Scriitorul francez Aimé Pallière, care devenise atât de celebru încă înainte de izbucnirea acestui războiu, prezintă o neîndoielnică dovadă că botezul unui jidov, respectiv trecerea unui creştin la religia mozaică nu rezolvă de loc problema.

Aimé Pallière s'a interesat foarte mult de viaţa religioasă a poporului jidovesc şi spre a putea citi în original textele jidoveşti, a învăţat limba ebraică şi aramaică.

El a mers până într'acolo încât în cele din urmă s'a lepădat de credinţa creştină pentru a trece la cea mozaică. In cartea sa „Le sanctuaire inconnu" („Sanctuarul necunoscut"), care a stârnit mare vâlvă şi prin care autorul înţelege sinagoga care l-a primit în sânul ei, Aimé Pallière a făcut o expunere amănunţită a împrejurărilor care l-au determinat să-şi schimbe credinţa sa religioasă.

Problema jidovească, cel puţin pentru scriitorul francez Pallière, părea definitiv rezolvată. Jidovii însă, sau mai bine zis o grupă de jidovi mai puţin ipocriţi decât ceilalţi, şi-au luat obligaţia să-l dăscălească pe domnul Aimé Pallière şi să-i dea răspunsul cuvenit.

In numărul din 1 Iunie 1928 al revistei „Jeunesse Juive", jidovul Simon Goldenberg adresează următoarea dojană catolicului de odinioară şi jidovului improvizat Aimé Pallière:

„Domnule Pallière, d-ta nu eşti jidov, deoarece însuşirile fizice şi spirituale ale poporului jidovesc nu se pot dobândi.

In vinele d-tale nu curge strop de sânge jidovesc, deoarece nici unul din ascendenţii d-tale n'a fost jidov.

Vezi-ţi de treabă şi nu deveni odios. Mai de grabă rămâi în umbra sanctuarului care ţi-i necunoscut."

Este deci cât se poate de clar că: jidovul rămâne jidov şi francezul rămâne francez. Botezul sau convertirea nu pot deci să rezolve problema jidovească.

Vedem aşa dară, că pe de o parte jidovimea mânată fiind de considerente oportuniste a împins problema jidovească pe tărâmul religios şi că pe de altă parte, ea însăşi a recunoscut că problema jidovească e o problemă exclusiv rasială.

Este interesant însă că în ultima vreme ziarul „National-Zeitung" care apare la Basel, cunoscut prin atitudinea sa filo-iudaică, încearcă să deplaseze din nou această problemă pe plan religios, socotind că'n această tentativă a sa s'ar putea sprijini şi pe Vatican.

In numărul său din 17 Septemvrie 1942, ziarul „National-Zeitung" publică pe prima sa pagină o comunicare londoneză sub titlul: „Franţa, Vaticanul şi Anglo-saxonii".

Potrivit aceastei comunicări londoneze, guvernul american face toate eforturile ca şi Vaticanul să seziseze de soarta jidovilor expulzaţi din Franţa. Potrivit ştirilor londoneze, care găsesc mereu un loc de frunte în ziarul „National-Zeitung", Vaticanul trebue să-şi pună nădejdea în pieirea naţional-socialismului care ar prezenta o pacoste pentru biserică. Ziarul „National-Zeitung" mai adaogă că Myron Taylor, delegatul personal al lui Roosevelt, a zăbovit timp de 14 zile în Vatican.

De aceea nici nu ne miră faptul că aceşti infractori ordinari care se pricep mai bine decât oricine să folosească religia pentru josnicile lor scopuri materiale şi băneşti, — religie la care ţin totuşi cu atâta habotnicie pentrucă le serveşte în acelaşi timp la menţinerea lor ca rasă şi naţiune distinctă, după cum a confirmat-o şi aşa zisa convertire a lui Aimé Pallière —, se pretează acum să târască chiar şi Vaticanul în apele lor. Ar constitui totuşi o mare surpriză, dacă într'o luptă care tinde la eliberarea tuturor popoarelor din jugul jidovesc, Vaticanul s'ar lăsa manevrat pentru a se pune chezeş pentru jidovime. In acest caz el ar face acelaşi joc periculos pe care l-a făcut la vremea sa guvernul englez şi american, pentrucă: dacă Vaticanul nu doreşte victoria Puterilor pactului tripartit, atunci nu poate să dorească decât victoria bolşevismului jidovesc, căci de o altă victorie nu poate fi vorba! Şi crede întradevăr Vaticanul că el însuşi ar mai putea dăinui în această alternativă?

De altfel Vaticanul, dacă vrea să fie în asentimentul comunicatului londonez publicat în „National-Zeitung", trebue să ia faţă de jidovi o atitudine cu totul potrivnică celeia pe care a avut-o înainte vreme.

După cum ne comunică ziarul francez „Le Pays Libre" din 20 Septemvrie 1942, oficiosul Vaticanului „Osservatore Romano", în numărul său din 16 Ianuarie 1898, comentează astfel rezultatele distrugătoare ale activităţii jidoveşti:

„Iudaismul nu poate fi nici scuzat nici reabilitat.

Jidovii au pus mâna pe cea mai mare parte a bunurilor mobiliare şi imobiliare.

Ei şi-au umplut valizele cu bani şi hambarele cu cereale. Creditul statului se află în mânile câtorva jidovi. Jidovimii i-a succes să parvie pretutindeni:

în ministere, în administraţie, în armată, în marină, în universitate, în presă, astfel că parodiind pe primii creştini, dânşii ar putea spune: ‚Noi suntem totul!'

Francezii sunt îndreptăţiţi mai mult ca oricare alt popor să îmbrăţişeze antisemitismul, căci Franţa a fost aceea care, acordându-le jidovilor drepturi politice, şi-a pregătit propria sa sclavie."

Aceste cuvinte sunt cât se poate de clare şi răspicate. Ni se pare deci că în ştirea publicată de „National-Zeitung" privitoare la atitudinea Vaticanului faţă de problema jidovească, se ascunde intenţia de a rezolva problema jidovească pe plan religios şi că acest ziar ar fi publicat respectiva ştire numai spre a sluji interesele propagandei anglo-saxone.

In orice caz un fapt nu se poate tăgădui: popoarele Europei reclamă astăzi sus şi tare rezolvarea definitivă a problemei jidoveşti, căci cu toate s'au săturat şi nu vor să se mai lase exploatate şi să mai suporte sclavia parazitismului jidovesc.

Deplină dreptate a avut deci sociologul francez Marquis Tour-du-Pin când a scris în cartea sa „Vers un ordre social chrétien", cele ce urmează: „Oriunde şi oricând jidovii au fost nişte intruşi şi anume nişte intruşi primejdioşi."

Cursul evenimentelor nu-l va putea schimba însă nici Uniunea Sovietelor condusă de jidovi, nici guvernul englez prea supus jidovilor, nici Roosevelt cu jidovii săi şi nici ziarul „National-Zeitung".

Noua Europă va şti să rezolve problemă jidovească odată pentru totdeauna şi pe toate tărâmurile, căci îşi dă seama că este vorba de o problemă rasială şi politică, necum de una religioasă.

(Serviciul Mondial)

4. Primele simptome antibolşevice la Leningrad

Uniunea Sovietelor constituia odinioară bastionul cel mai puternic al iudaismului, care urma să servească drept pivot în vederea incendierii lumii întregi prin revoluţia bolşevică; astăzi, datorită strălucitelor succese ale armatelor germane şi aliate, Sovietele au ajuns într'o situaţie catastrofală. In deslor nădejdea lor, Stalin cu ambasadorii săi jidovi Litwinow-Finkelstein şi Maisky reclamă mereu constituirea celui de „al doilea front" spre a despovăra armata roşie şi spre a amâna deslănţuirea unei catastrofe care se apropie cu paşi atât de repezi. Iudaismul mondial, în culmea desperării, şi-a pus în cumpănă toate puterile, cerându-le acum ţărilor anglo-saxone pe faţă şi chiar în formă ultimativă să creeze neapărat cel de al doilea front. In ultima vreme Stalin a şi dat un ordin către populaţia sovietică, care culmineză cu ameninţarea că cei ce nu vor înţelege să se încadreze în ritmul unei discipline de fier vor fi împuşcaţi fără cruţare. Acest ordin nu poate să fie privit decât ca o dovadă de slăbiciune lăuntrică şi ca un simptom de desagregare a bastionului jidovo-sovietic.

Că şi populaţia sovietică încearcă mereu să scuture jugul bolşevic, reiese dintr'o relatare apărută în numărul 217 al ziarului „Prawda" care apare la Moscova şi care relatare a fost reprodusă la 27 Septemvrie 1942 de ziarul rus „Nowoje Slowo" care apare la Berlin.

Ziarul acesta a publicat anume un lung articol al comisarului de poliţie cekist Kubatkin în care e vorba de activitatea din ce în ce mai intensă a

cuiburilor antibolşevice de pe teritoriul Sovietelor. Firește că pentru cekistul Kubatkin toate aceste cuiburi care operează în spatele armatei roşii nu sunt decât „cuiburi de fasciști hitlerieni". Kubatkin se adresează către partizanii comunismului cărora le cere să extermine fără milă aceste „cuiburi de fasciști hitlerieni" care prezintă o serioasă primejdie pentru armata roşie. In realitate toți acești „agitatori" nu sunt altceva decât locuitori ai Uniunii Sovietelor care s'au legat să lupte împreună împotriva tiraniei jidovo-bolşevice.

In cele din urmă cekistul Kubatkin îi califică drept criminali antirevoluționari pe toți aceia care în astfel de împrejurări crează atâtea greutăți guvernului sovietic. El înşiră câteva cazuri din care se vede felul cum au luptat autoritățile sovietice din Leningradul asediat împotriva acestor contrarevoluționari.

Astfel o grupă de foşti ofițeri şi funcționari în frunte cu ofițerul Wassiljew şi Merkulow, odinioară membru în Curtea Judiciară din Petersburg, au încercat să organizeze anumite cuiburi care urmau să alcătuiască liste de membri ai partidului comunist, ai militanților şi ai komsomolzilor sovietici. Contrarevoluționarii intenționau ca în cursul atacurilor germane să execute atacuri prin surprindere asupra armatei roşii. Acestor cuiburi le-ar fi succes să-şi procure şi arme, deoarece reuşiseră să recruteze pentru scopurile lor muncitori din uzinele de armament ca şi diferiți paznici ai intreprinderilor de acest soiu. In afară de aceasta, acestor cuiburi antibolşevice le-ar fi succes să atragă de partea lor şi mare parte din tineret.

Un alt cuib a căutat să se folosească de marea criză alimentară din Leningrad în scopul propagandei împotriva regimului sovietic, spre a slăbi astfel puterea de rezistență a populației.

In sfârşit, un al treilea cuib se îndeletnicea cu tipărirea şi răspândirea de manifeste anticomuniste, cu distribuirea de cartele de alimentație false şi cu acte de sabotaj comise la diferite magazine de alimente.

Unui inginer i-ar fi succes chiar să dobândească un post într'o uzină de armament. In baza recomandației comuniştilor Sergejew, Morosow şi Mironow, acestui inginer i-ar fi reuşit să fie chiar primit în partidul comunist, pentru ca după câteva săptămâini să se constate că dânsul era membru într'un cuib antibolşevic.

După cum afirmă Kubatkin, din aceste cuiburi anticomuniste fac parte chiar şi femei. Aşa de pildă o tânără fată Petrowa dimpreună cu un anumit Potaschew a organizat o serie de cuiburi contrarevoluționare care erau în continuă creştere.

In încheierea articolului său din „Prawda", cekistul Kubatkin adresează un apel cât mai convingător către populația sovietică, îndemnând-o să urmărească şi să-i „curețe" fără cruțare pe acești contrarevoluționari.

Din relatările acestui comisar de poliție se poate lesne vedea că anticomuniştii desfăşoară în Leningrad o activitate intensă care pune în primejdie situația bolşevicilor. Spre a ne putea da seama de importanța şi toată gravitatea acestor fapte, trebuie să avem în vedere că aceste cuiburi au putut să se organizeze şi să activeze cu toată teroarea deslănțuită de bolşevici şi cu tot aparatul de poliție al acestora. Iată cât de îndârjiți împotriva jidovo-bolşevismului sunt acești oameni obijduiți care mai găsesc încă puterea necesară ca, expunându-se oricăror primejdii, să se smulgă dintr'o amorțitoare pasivitate şi să devină aprigi luptători împotriva bolşevismului jidovesc.

Cum însă comisarul de poliție Kubatkin şi-a publicat articolul său în „Prawda", ca să-l facă accesibil unui număr cât se poate de mare de cititori, suntem îndreptățiți să credem că nu numai la Leningrad ființează cuiburi contrarevoluționare, ci că pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietelor a pornit o luptă ascunsă împotriva bolşevismului jidovesc.

(Serviciul Mondial)

5. Laval, președintele consiliului de miniştri francez, şi problema jidovească

„Serviciul Mondial" a amintit în repetate rânduri că mai ales în țările neutrale sau în cele scoase din luptă jidovii încearcă să desfăşoare o propagandă de asmuțare împotriva Puterilor pactului tripartit, că activează ca spioni în serviciul coaliției anglo-sovietice, că săvârşesc acte de sabotaj, că prin răspândire de ştiri mincinoase instigă populația la neliniște; pe scurt, dânşii vor să creeze acestor țări cele mai mari greutăți de ordin intern şi extern. Aceasta este starea de lucruri mai cu seamă în teritoriul neocupat al Franței. Chiar dela început, jidovii au încercat cu toate mijloacele să mineze autoritatea guvernului din Vichy şi au lucrat în chip şi fel împotriva intereselor țării. Guvernul din Vichy fiind perfect edificat asupra conduitei jidovilor a şi luat în consecință măsuri de apărare şi de siguranță împotriva dușmanului poporului francez.

Cu prilejul unei conferințe care a avut loc la 11 Septemvrie 1942, Laval, președintele consiliului de miniştri francez, a luat o atitudine categorică față de problema jidovească. El a declarat, aşa anunță „Pester Lloyd" din 12 Septemvrie 1942, că nici un protest nu va putea împiedica guvernul francez să libereze țara de elementele intruse. In continuare el a accentuat că jidovii sunt vinovați în primul rând de organizarea comerțului clandestin şi a bursei negre de mărfuri şi tot ei sunt agenții proeminenți ai propagandei comuniste şi degaulliste din Franța. Dânsul a subliniat apoi că guvernul francez este gata să pună capăt acestei activități dăunătoare pe care o desfăşoară jidovii.

Este deci un semn îmbucurător că guvernul francez, se străduește să mântuie țara de plaga jidovească, căci numai astfel Franța se va putea bucura de liniște şi pace.

(Serviciul Mondial)

6. Recenzie

„Histoire de l'Antisémitisme" de Jean Drault. Paris 1942. Editura C. L., 3 rue Auber. Prețul: 25 franci.

Am atras atenția cititorilor noştri încă acum un an asupra acestei lucrări care era pe atunci pe cale de apariție.

Valoarea acestei opere a Nestorului antiiudaismului francez nu va păli niciodată, pentrucă Jean Drault a ştiut s'o scrie cu competența şi talentul său bine cunoscut.

Jean Drault e un vechiu colaborator şi prieten al „Serviciului Mondial". Celebritatea sa se datorește cu deosebire numeroaselor sale publicațiuni privitoare la problema jidovească. A fost prieten credincios şi colaborator devotat al lui Eduard Drumont a cărui biografie a scris-o cu o impresionantă

exactitate și putere evocatoare. Jean Drault a fost și unul dintre cei mai credincioși colaboratori ai lui Urbain Gohier, directorul binecunoscutei și curajoasei reviste „La Vieille France".

Jean Drault e un specialist reputat în problemele istorice și istoria a antisemitismului a apărut de sigur la timpul

E un German. A colabora cu el înseamnă a se lepăda mai întâi de eroarea criminală din 1789.

Hitler nu e numai răzbunătorul căutat de Drumont, ci și creatorul unei